

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. K.**, nar. X
 st. přísl. X
 t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 10. 2020, č. j. OAM-1103/ZA-ZA12-HA12-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 21. 12. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovoru ze dne 6. 2. 2019 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánské islámské republiky (dále též „Pákistán“), pákistánské národnosti a vyznává sunnitskou větev islámského náboženství. Hovoří jazykem urdu, domluví se i v jazyce paštu, jeho hlavním jazykem je kohistani, kterým se domluví nejlépe. Nikdy se politicky neangažoval, nikdy nebyl a není členem politické strany či jiné organizace. Jeho poslední bydliště v Pákistánu bylo ve městě Pattan Bazar, bydlel v horách naproti městu. Ve vlasti byl žalobce naposledy někdy v roce 2018, poté cestoval pěšky, s pomocí převaděčů či na člunu přes Írán, Turecko, Řecko až se dostal do ČR kamionem ze Srbska. Chtěl požádat o mezinárodní ochranu v roce 2018 v Řecku, ale zjistil, že tam nikomu mezinárodní ochranu neudělují, resp. nedostala se na něj řada k registraci. Uvedl, že ve vlasti mu hrozí zabití ze strany rodiny dívky, se kterou měl poměr. Dívku zabili její rodiče a jeho chtějí zabít také.
4. Žalobce dále uvedl, že při zadržení policií nevěděl datum svého narození, proto nejdříve uvedl datum 5. 9. 2002 a následně zavolal z přijímacího střediska rodině a datum narození upravil na 5. 9. 1999. Žalobce uvedl, že neví přesné datum odjezdu z vlasti, cestoval nelegálně bez cestovního dokladu nebo víza. Za cestu zaplatil asi 400 000 pákistánských rupií, peníze mu posílala v průběhu cesty rodina, se kterou byl v kontaktu. Doklady žalobce ztratil při cestě do Řecka, měl pouze doklad o původu a listinu nahrazující rodný list. Cestovní doklad neměl, neboť vycestoval dříve, než mu byl vydán, nyní jej má jeho rodina v Pákistánu. V Pákistánu bydlel v obci X, v okrese X. Bydlel tam celý život a žije tam i jeho rodina – rodiče a sourozenci, tři bratři a dvě sestry. Ve vlasti žalobce studoval od roku 2017 ve městě Abbot Abad, byl tam asi rok a čtyři měsíce, bydlel na koleji. Jednou za měsíc jezdil navštívit svoji rodinu. Při jedné z návštěv byl viděn s jednou dívkou, bavili se spolu na ulici. Poté se žalobce dozvěděl, že dívka byla zavražděna svými rodinným příslušníky. Pár dní poté, na koleji v Abbot Abad, na žalobce zaútočili nějací lidé, žalobce se obrátil na policii, ale ta nic nepodnikla. Žalobce hned po útoku požádal o vydání cestovního dokladu. Za dva týdny došlo k dalšímu útoku, potom se rozhodl, že okamžitě odjede z vlasti a cestovní doklad si nevyzvedl. V oblasti Kohistanu je běžné, že pokud jsou spolu viděni muž a žena, rada starších rozhoduje o jejich dalším osudu, obvykle to končí tím, že rozhodne o jejich smrti, přičemž právo krevní msty má rodina dívky vůči oběma mladým lidem. Tím, že dívka byla zavražděna, si je žalobce jistý, viděla to jeho rodina a informovala jej. Co se týče prvního útoku vůči žalobci, byl napaden dvěma osobami na hlavní ulici Main Bazar v Abbot Abad. Totožnost útočníků nezná, ale určitě to byli příbuzní té dívky. Osoby byly oblečeny do ženské burky, kamarád žalobce si však všiml, že mají pánské boty. Jeden z útočníků vytáhl zbraň a na žalobce vystřelil, druhý měl sekeru, kterou nepoužil. Po výstřelu útočníci utekli. Žalobci se nic nestalo, kulka těsně minula jeho kamaráda. Rodina žalobce se v Kohistanu obrátila na policii, ta žádné kroky nepodnikla, neboť v těchto případech policie nic nedělá. Policie rodině žalobce pouze sdělila, že rada starších rozhodla o zabití dívky a žalobce, a že s tím policie nemůže nic dělat. Sám žalobce se na policii v Abbot Abad neobrátil, o útoku řekl jen své rodině. Podle žalobce se měla případem zabývat policie v Palas, neboť útočníci pocházeli z této obce. Žalobce se mohl obrátit na policii v Abbot Abad, ale než to stihl učinit, došlo k druhému útoku. Při druhém incidentu, který se stal asi 8 až 10 dní po prvním, na žalobce zaútočili dva muži, jeden z nich měl sekeru, druhý na žalobce zaútočil pěstmi. Žalobce byl jen trochu poraněn na koleně, pomohli mu kamarádi z kolejí. Žalobce následně utekl do

města Hassan Abdal, kde bydlel 8 až 10 dní u příbuzných a domluvil se se svojí rodinou, že musí odjet ze země. Žalobce upřesnil, že ke zmíněným napadením došlo v dubnu či květnu roku 2018, nikoliv v roce 2017. Žalobce sice nejdříve uváděl, že opustil vlast v lednu nebo únoru 2018, ale k útokům došlo až v dubnu nebo květnu 2018, a z vlasti odjel až poté. Žalobce dále sdělil, že i kdyby se obrátil na policii v Abbot Abad, stejně by byl zabit, neboť podle tradice, pokud rada starších vynese rozsudek smrti, musí být vykonán. Policie by jej ochránit nemohla. Nepomohlo by ani, kdyby žil v jiné části Pákistánu, stejně by se jej pokusili zabít. Stejně tak by se jej pokusili zabít, pokud by se do Pákistánu vrátil, nyní nebo i za 10 let. Situace rodiny žalobce je normální, uvedená záležitost se týká pouze osoby žalobce. Žalobce rovněž sdělil, že při poskytnutí údajů k žádosti si příliš nerozuměl s tlumočníkem z Afghánistánu, během pohovoru si již s tlumočníkem jazyka urdu rozuměl.

5. Z doplňujícího pohovoru ze dne 12. 8. 2019 vyplývají následující skutečnosti.
6. V Pákistánu momentálně žije žalobcova rodina, otec N. K., matka G. M., bratři S. a S. a sestry B. a B. Příjmení matky ani sourozenců neví, sourozenci možná používají příjmení K. Rodiče i sourozenci žijí v X v obci X, ve stejném domě, ve kterém žil i žalobce. Žalobce nezná data narození svých rodičů, není ani schopen přibližně určit jejich věk, u sourozenců přibližně věk určil. Žalobce měl ještě dva bratry, kteří zemřeli, jmenovali se A. a N.. Vztah k zabitě dívce, o níž hovořil během prvního pohovoru, měl takový, že se jednalo o kamarádku, neměli žádný vztah, nebyli příbuzní. Žalobce si nepamatuje, jak se jmenovala, ani jak se jmenovala její rodina. Dívka žila u nich ve vesnici. Pouze jednou se s dívkou bavil, její rodina je viděla a zabila ji. Stalo se to na přelomu let 2016 a 2017, byla zima, hodně tehdy sněžilo. K námitce žalovaného, že při minulém pohovoru uváděl, že k zabití dívky došlo v roce 2018, žalobce sdělil, že již při minulém pohovoru uváděl, že přesně neví. Dívka byla zabita svým otcem a bratrem blízko bydliště žalobce a byla zastřelena. Byla to vražda ze cti. Pokud příbuzní uvidí svou dceru nebo sestru s cizím mužem, může být zabita. Nepřátelství mezi rodinou žalobce a rodinou dívky nadále pokračuje, neboť žalobce musí být zabit. Bratr žalobce A. byl asi před 9 měsíci zabit, zastupoval žalobce u soudu. Rodina dívky bratrovi vyhrožovala, protože odmítl, že musí být zabiti oba viníci. Bratr žalobce N. byl zabit již dříve, také kvůli cti, jeho zabití však nebylo spojeno s případem žalobce. Kromě těchto případů rodina žádné jiné problémy nemá. Dále žalobce uvedl, že vůči jeho rodině byla vyhlášena krevní msta. Žalobce vysvětlil, že současně s bratrem N. byl zabit i bratranec A., došlo k tomu asi před 4 nebo 4,5 lety, v jejich případě šlo také o dívku a jejich rodina trvala na pomstě a zabila je. Měli problém se stejným klanem, se kterým má problém žalobce. Žalobce nezná název klanu, vysvětlil to tím, že se jedná o vesnici, kde většina lidí nemá rodné listy. Každá osoba má několik jmen, nějak mu říkají rodiče, jinak přátelé. Mezi rodinou žalobce a rodinou zabitě dívky stále probíhá nevraživost, ale ne tak intenzivní, aby došlo k zabití. Členové rodiny žalobce usilovali, aby došlo ke zrušení krevní msty vůči žalobci. Snažil se o to bratr A., obrátil se prostřednictvím právníka na soud. Snažil se na věc upozornit i přes média. A. byl zabit ještě předtím, než byla věc podána k soudu, aby nemohl pokračovat v soudním řízení. Na soudech jsou ale nevzdělaní soudci, kteří nerespektují zákony a dodržují místní dlouholeté tradice. Soudy nemohou zasáhnout proti rozhodnutí džirgy, rady starších, neboť jejich rozhodnutí není v souladu s pákistánskými zákony, vychází z dlouholetých tradic. Když byl žalobce malý, došlo k podobné vraždě. Byla zavolána policie, ale místní je všechny zabili, protože oblast je špatně dostupná. Policie a jiné státní orgány se tam bojí přijít.

7. Žalobce v rámci svého vyjádření zaslal pět internetových odkazů, k nimž uvedl, že jeden z nich se týká vraždy jeho bratra N. a bratrance A. Uvedený případ se netýká přímo žalobce, týká se však jeho rodiny a jde o podobný případ, jako je žalobcův, ženy z videa i žalobcovi příbuzní byli zabiti. Další odkaz se týkal žalobcova bratra A., bratr obecně vystupoval proti vraždám ze cti. Jméno žalobce ve videu není uvedeno, jeho případu se konkrétně netýká, poukazuje však na to, že oficiální zákony nemají v Pákistánu žádnou váhu. V dalším odkazu se jedná o reportáž o vraždách ze cti, která dokazuje, že v jejich oblasti dochází ke vraždám ze cti a žalobce by tam potkal stejný osud. Další odkaz je reportáží o tom, že bratr žalobce A. chtěl vyřešit jeho problém prostřednictvím soudu a že byl upozorňován druhou rodinou, aby se na soud neobracel. Když se bratr nevzdal, tak jej zabili. Tento odkaz se týká i žalobce, protože A. v něm bojoval i za něj a za jejich příbuzné. Videozáznamem chtěl žalobce upozornit na situaci v jejich vesnici. Jméno žalobce tam však zmíněno není. Poslední odkaz se týkal stejného případu, žalobce v něm není osobně zmíněn. Jedná se v něm o tom, že byl žalobcův bratr A. zabit, když se snažil zabránit vraždám ze cti. Ve všech doložených videích se hovoří obecně o vraždách ze cti, někde v nich zazní, že ke vraždě ze cti došlo i v žalobcově rodině. Doloženými odkazy se snaží žalobce sdělit, že ke vraždám ze cti došlo, nejedná se o vymyšlené události. K tomu správní orgán konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že všechny osoby, které byly obviněny v případě krevní msty a vraždy ze cti a v odkazech, které žalobce předložil, se jmenovaly příjmením K. K tomu žalobce uvedl, že toto příjmení je běžné, může se tak jmenovat každý, všichni P. jsou K., toto příjmení je běžné i v jiných provinciích. Jméno žalobce, které bylo používáno na počátku správního řízení – A. K. K., bylo chybně určeno perským tlumočníkem, K. je žalobcův kmen, K. příjmení.
8. Ohledně situace jeho rodiny v Pákistánu uvedl žalobce nejdříve, že situace rodiny je normální, následně však uvedl, že je vůči jeho rodině vyhlášena krevní msta a že byli zabiti jeho 3 bratři. Žalobce na dotaz žalovaného ohledně těchto nesrovnalostí sdělil, že již v rámci prvního pohovoru uváděl, že disponuje důkazy, které potvrzují, že došlo k zabití členů jeho rodiny. O vraždách bratrů a bratrance mluvil žalobce u obou pohovorů. U každého pohovoru však byl přítomen jiný tlumočník. Co se týče krevní msty, tato je vyhlášena pouze vůči žalobci, nikoliv vůči jeho rodině. Pokud by se vrátil do Pákistánu, našli by ho a krevní mstu vykonali. Zmocněnkyně žalobce k pohovoru dále uvedla, že některé otázky působily zvláště, obzvláště otázky ohledně dat narození nebo jména dívky, které nezohledňují, že v oblasti, odkud žalobce pochází, lidé neznají jména jiných lidí ani data jejich narození. Co se týče situace žalobcova bratra A.a, jeho situace se týká i žalobce, týká se totiž celé jeho rodiny. Situace v Pákistánu je obecně špatná, což vyplývá i z informací o zemi. Konkrétní jména jsou vedlejší. Možnosti řešit problémy právní cestou nejsou v Pákistánu efektivní a žalobci by to ochranu neposkytlo.
9. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z návratu do země původu z důvodu obav o své bezpečí, konkrétně se obává protiprávního jednání ze strany rodinných příslušníků zavražděné kamarádky v souladu s místními zvyklostmi. Dalším důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu žalobce na území ČR, kde si přeje žít se svojí přítelkyní a pracovat.
10. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a

stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán 2019 ze dne 4. 6. 2020, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 20. 2. 2019 (překlad vybraných částí), zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí), Zprávy ČTK: V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019 a Zprávy časopisu Herald, autor Ghulam Dastageer, Pákistán: Krvavý dopad virálního videa, ze dne 4. 6. 2019.

11. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že nemá problém se zemí Pákistán, ale má problémy s rodinou dívky. Nejedná se pouze o rodinný konflikt, ale o kmenové třenice a vraždy ze cti, již 3 jeho bratři byli zabiti. V důsledku toho je celá jeho rodina ve finančních potížích. Dále žalobce sdělil, že v ČR již má vybudované vazby, má zde nový domov, plánuje zde rodinnou i pracovní budoucnost. Zmocněnkyně žalobce uvedla, že návrat žalobce do Pákistánu je pro něj ohrožující, je tam ohrožen jeho život. Zákony a ústava v Pákistánu mu teoreticky zaručují bezpečnost, ale ve skutečnosti jsou lidská práva v zemi porušována a v mnoha oblastech, zejména horských, jsou stále dodržovány kmenové zvyky, vraždy ze cti apod. V těchto oblastech prakticky není policie schopna zákony uplatnit.
12. V písemném vyjádření pak žalobce a jeho zmocněnkyně uvedli, že správní orgán problém žalobce zjednodušil a nazval jej rodinným problémem. Žalobce se však ocitl v situaci krevní msty mezi dvěma velkými kmeny, vyhlášené vůči jeho rodině na území Kohistánu. Jelikož v Pákistánu rodiny živí obvykle muži, má jeho rodina po smrti tří jeho bratrů i ekonomické problémy. Jeho rodina žije ve strachu o svůj život a život svých blízkých. Rodina žalobce se navzdory tradicím snažila změnit tyto kruté rituály. Žalobce sám od rodiny v Pákistánu odešel právě proto, že bylo otázkou dnů, týdnů, než by byl zavražděn stejně jako další muži v jeho rodině. Svojí přítomností v Pákistánu by ohrožoval i členy své rodiny. Situace je pro žalobce obtížná, odešel od své rodiny do zcela kulturně jiného světa. V ČR má žalobce přítelkyni, cítí se zde v bezpečí a rád by zde zůstal.
13. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, nikdy se politicky neangažoval. Ve vlasti neměl nikdy žádné problémy s pákistánskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami.
14. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce odmítá návrat do země původu z důvodu obavy z protiprávního jednání rodinných příslušníků zavražděné kamarádky. Očistit pověst rodiny dívky může podle místních tradic pouze smrt jich obou. Proto byla dívka zabita vlastní rodinou a rodina dívky se proto pokusila zabít žalobce.
15. Žalovaný se při hodnocení případu žalobce seznámil s obecnou situací v Pákistánu ve věci takzvané krevní msty, resp. vražd ze cti. Z informací vyplynulo, že zákony v Pákistánu

klasifikují činy spáchané na ženách ve jménu tradičních praktik jako trestné činy. K těmto praktikám však v Pákistánu nadále dochází a týká se jak žen, tak mužů, byť je více případů týkajících se zavražděných žen. Mnoho těchto vražd zůstalo neoznámených a nepotrestaných, v mnoha případech pracovníci státních orgánů umožnili muži, který se zúčastnil zločinu proti porušení cti, uprchnout. Objevily se už i případy, kdy byly tyto vraždy ze cti projednávány u soudu. Na základě informací o zemi původu však správní orgán neshledal údajnou hrozbu v případě návratu žalobce do země původu.

16. Žalovaný se dále zabýval věrohodností výpovědi žalobce, v níž shledal zásadní rozpory a nelogičnosti, na základě nichž nemohl než dospět k závěru o nevěrohodnosti a účelovosti sdělení žalobce ohledně jím tvrzených potíží v zemi původu. K tomuto závěru dospěl zejména z důvodu, že žalobce svoji výpověď ohledně potíží v zemi původu opakovaně upravoval. Původně žalobce uváděl, že mu hrozí vražda ze strany rodiny dívky v souladu s místními tradicemi, a situace jeho rodiny ve vlasti je normální a celý problém se týká pouze osoby žalobce. Následně však uváděl, že se situace týká celé rodiny, byli zabiti tři jeho bratři kvůli krevní mstě a jedná se o kmenové třenice mezi dvěma rodinami a vraždy ze cti. Dále žalobce nově uvedl, že případ jeho rodiny je široce medializován. K tomu žalovaný konstatoval, že tato tvrzení jsou ve vzájemném rozporu, když nejdříve žalobce uváděl, že se problém týká pouze jeho osoby, následně se měl případ týkat celé jeho rodiny a poté opět uvedl, že se jedná pouze o jeho problém. Nakonec zmocněnkyně žalobce uvedla, že problém se týká rodiny žalobce, a tedy i jeho samotného. Zcela v rozporu s výpovědí žalobce jsou údaje uvedené v internetových odkazech doložených žalobcem. Zavražděný A. uvedený v těchto odkazech nebyl bratrem žalobce, mezi jmény zavražděného A. nefiguruje jméno žalobce ani jména jeho rodiny. Proto správní orgán dospěl k závěru, že uvedené údaje žalobce uvedl pouze s cílem vygradovat svůj azylový příběh. Rovněž správní orgán v azylovém příběhu žalobce shledal nesrovnalosti ohledně jeho odchodu ze země původu, časových údajů ohledně vraždy dívky a neznalosti jména a příjmení zavražděné dívky. Za nelogické shledal správní orgán i tvrzení žalobce, který původně uváděl, že se po útoku na svou osobu obrátil na policii v Abbot Abad, následně však tvrdil, že se na policii obrátila jeho rodina v obci Palas, kde policie odmítla oznámení přijmout, přičemž v Abbot Abad se na policii neobrátil, byť by policie oznámení přijala, ale podle žalobce by mu účinnou ochranu neposkytla.
17. Podle žalovaného nebylo prokázáno, že by původcem pronásledování byla veřejná moc. Původem pronásledování přitom může být i soukromá osoba, avšak pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž ani k tomu nelze v případě žalobce dospět. Vzhledem k tomu, že žalobce se na příslušné státní orgány vůbec neobrátil a nehájil důsledně svá práva, nelze usuzovat, že by mu nebyly schopny účinnou pomoc poskytnout. Žalovaný dále na základě informací o zemi původu konstatoval, že soudnictví v Pákistánu bylo často vystaveno vnějším vlivům a dále že policie nese na většině území odpovědnost za domácí bezpečnost. Systémy soudů zaručují spravedlivý soudní proces a řádné řízení, na druhou stranu mnoho soudů nižší instance bylo nadále zkorumpovatelných a ovlivnitelných. Občané Pákistánu však mají možnost se obrátit na příslušné státní složky a vyhledat tak ochranu před protiprávním jednáním soukromých osob. Zločiny proti cti jsou v Pákistánu jednoznačně označeny jako protiprávní. Pokud by se tedy žalobce v budoucnu cítil ohrožen, může se na příslušné státní orgány obrátit. Žalobce však nevyčerpal všechny možnosti, které pákistánský právní řád poskytuje

k ochraně práv a svobod jednotlivce a neprokázal, že by mu byla odmítnuta pomoc státní mocí v zemi původu odmítnuta.

18. K potížím v souvislosti s ekonomickou situací v zemi původu žalovaný shrnul, že ekonomické potíže nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a nejsou ani důvodem pro udělení azylu, byť by byla situace v zemi původu sebevíc tíživá, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad byla namířena proti určité skupině. V případě žalobce však takové okolnosti zjištěny nebyly. Špatná hospodářská situace postihuje velkou část země, nicméně se tato situace týká všech obyvatel Pákistánu.
19. Správní orgán proto na základě všeho výše uvedeného konstatoval, že v případě žalobce neshledal odůvodněný strach z pronásledování z důvodů podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
20. Žalobce dle žalovaného rovněž nesplňoval důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
21. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobce dospělou, zdravou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou. Žalobce nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Ani existenci rodinných vazeb na území ČR, v případě žalobce přítelkyni české státní příslušnosti, nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Případ žalobce není dle žalovaného případem hodným zvláštního zřetele a životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.
22. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že podle Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020 patří Pákistán mezi země, kde trest smrti nebyl zrušen. Žalobce však neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Podle zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 v Pákistánu jsou významné problémy v oblasti lidských práv (např. svévolná nebo nezákonná zabití spáchaná vládou nebo jejími pracovníky, nucené zmizení osob, mučení), přičemž porušování lidských práv zůstávalo nepotrestáno a podporovalo to kulturu beztrestnosti mezi pachateli. Podle Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ústava zakazuje mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení, neexistují však žádné předpisy výslovně zakazující mučení. Na základě uvedených zpráv ze země původu žalovaný dospěl konstatoval, že si je vědom obecné situace dodržování lidských práv v Pákistánu, nelze ale obecně vyvozovat, že veškeré obyvatelstvo této země je státními orgány pronásledováno ve smyslu zákona o azylu. Žádnou z obav žalobce neshledal správní orgán za oprávněnou a odůvodněnou s ohledem na vysokou nevěrohodnost jeho výpovědí. Ani z informací shromážděných v řízení nelze dovodit, že by žalobce byl po svém návratu do vlasti vystaven jednání, které by bylo možno označit za bezprostředně hrozící vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

23. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že z výše uvedených informačních zdrojů nevyplývá, že by v zemi původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu.
24. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Žalovaný konstatoval, že existence rodinných vazeb na území ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volby dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.
25. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
26. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto žalobci doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
27. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

28. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalovaný nesprávně vyvodil závěry o nevěrohodnosti žalobce a neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Žalovaný správní orgán se dopustil i nesprávného právního posouzení věci, když nevyhodnotil povahu a intenzitu hrozícího nebezpečí v zemi původu jako dostatečnou pro poskytnutí mezinárodní ochrany.
29. Žalobce má za to, že přdestřel konzistentní a věrohodnou výpověď. Žalobce pochází z pákistánského venkova z oblasti Kahistan. Žalobce vypověděl, že proti němu a jeho rodině byla vyhlášena krevní msta kvůli podezření, že měl poměr s jednou dívkou z obce. Dívka byla zabita jejími příbuznými a žalobce sám byl ze stejného důvodu dvakrát napaden. K zabití dívky a útokům došlo v souladu s kmenovými tradicemi a rozhodnutím rady starších. Z uvedených důvodů se žalobce obává zejména pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pro příslušnost k sociální skupině osob, které porušily morální normy či je jim takové porušení přisuzováno, a dále vzniku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
30. V případě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je správní orgán povinen zkoumat, zda jsou obavy žadatele z pronásledování odůvodněné, přitom postačí naplnění důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“. V podmínkách azylového řízení se dále uplatňuje zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Pokud žadatel věrohodně tvrdí, že je pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že mu pro případ návratu hrozí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či vážná újma dle § 14a zákona

- o azylu, je třeba vycházet z jeho tvrzení a mít je za pravdivá, pokud žalovaný neprokáže opak. Prokázat jej může zejména za pomoci přesných a aktuálních zpráv o zemi původu.
31. Žalovanému lze dát za pravdu, že žalobce neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. To však nelze říci o podmínkách pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, když ve výpovědi žalobce lze jasně identifikovat obavy z pronásledování pro příslušnost k sociální skupině osob, které porušily morální normy, a to z důvodu ohrožení zločinem ze cti, popř. krevní mstou.
32. Pokud jde o závěr žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce, tento je nesprávný a nepodložený. Některé rozpory žalobce již vyjasnil v rámci pohovoru, např. rozpory ohledně jmen, příjmení a časových údajů, přičemž žalobce a jeho zmocněnkyně ve správním řízení uváděly, že v kulturním prostředí pákistánského venkova nelze očekávat podobný důraz na tyto údaje jako v kulturním prostředí ČR, stejně jako vnímání času a důležitost určování časových údajů, které se také značně liší. Žalovaný přitom neobjasnil, zda se před učiněním úsudku o nevěrohodnosti žalobce zabýval faktory, které by mohly výpověď zkreslit. Mezi faktory ovlivňující podobu výpovědi řadí Příručka EASO: Posuzování důkazů např. paměť, vzdělání žadatele, faktor kulturního a náboženského zařazení, a na veškeré nesrovnalosti je třeba žadatele dostatečně upozornit. Rovněž je třeba mít na paměti, že takřka vždy dochází k určité míře zkreslení výpovědi při tlumočení. Žalovaný tedy pochybil, když nevzal v potaz faktory možného zkreslení výpovědi a v napadeném rozhodnutí dostatečně neosvětluje, zda se možnými faktory zkreslení dostatečně zabýval. Žalovaný v této souvislosti měl postupovat podle zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.
33. Žalobce dále poukázal na to, že podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci musí být i dostatečně přesné a aktuální zprávy o zemi původu. Žalovaný však neshromáždil dostatek zpráv o možnostech vnitřní ochrany před zločiny ze cti, úvahy žalovaného stran možnostech vnitřní ochrany jsou velmi obecné a vůbec nezohledňují situaci v rurálních oblastech, kam státní moc nezasahuje. Žalovaný se rovněž nezabýval možnostech vnitřního přesídlení.
34. Všechny výše uvedené námitky žalobce vznáší i proti neudělení doplňkové ochrany.
35. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

36. Žalovaný ve svém vyjádření zaprvé nesouhlasil s obsahem žalobních námitek a odmítl je jako neopodstatněné. Žalovaný vzal při svém rozhodování v úvahu tvrzení skutečnosti a přihlédl k nim, rovněž k nim shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi státní příslušnosti žalobce. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, přijaté rozhodnutí reaguje na konkrétní okolnosti případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je žalovaný vázán. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech postupem správního orgánu, žalovaný zařadil do spisu dostatečné množství podkladových materiálů, zabýval se v dostatečné míře i materiály doloženými žalobcem, a dal žalobci možnost se s materiály seznámit a vznést k nim námitky.

37. Co se týče námitky žalobce ohledně zkreslení výpovědi v důsledku tlumočení, žalovaný poukázal na pohovor se žalobcem ze dne 6. 2. 2020, který byl realizován s tlumočnickem jazyka urdu. K dotazu, zda si žalobce s tlumočnickem rozuměl, odpověděl kladně a dodal, že s tlumočnickem hovořil rodnou řečí. V jazyce urdu proběhl i druhý pohovor dne 12. 8. 2020. S obsahem protokolů měl žalobce možnost se seznámit, čehož nevyužil a protokoly bez námitek podepsal. Žalovaný nesouhlasí s žalobní námitkou, že žalobce nebyl na rozpory ve svých sděleních dostatečně upozorněn. Žalovaný přistoupil k provedení doplňujícího pohovoru, aby žalobce mohl upřesnit svá nová sdělení, dát je do kontextu se sděleními předchozími a odstranit rozpory a nejasnosti. Za tímto účelem žalovaný žalobci kladl srozumitelně formulované otázky. Žalobce však i přesto přesvědčivou a věrohodnou výpověď neposkytnul. Žalobce byl dostatečně poučen o povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navzdory tomu žalobce prezentoval skutečnosti nezakládající se na pravdě, jak bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětleno. Jakkoli žalobce namítá nedostatečné zohlednění vlivu faktorů možného zkreslení výpovědi a nedostatečného zjištění stavu věci, nezohledňuje konkrétní zdůvodnění žalovaného, vycházejícího z četných rozporů v žalobcově výpovědi, včetně rozporů ve výpovědi s doloženými zjištěními správního orgánu k medializovanému případu, který se měl týkat žalobcova bratra a dalších členů rodiny. Ani s přispěním sdělení zmocněnkyně žalobce však nemohla být výpověď žalobce považována za přesvědčivou. Námitka směřující k důvodnosti žádosti pro žalobcovu příslušnost k sociální skupině postrádá reálný základ ve zjištěném stavu věci a vyznívá zcela účelově.
38. Pokud se žalobce pro případ návratu obává jednání soukromých osob, bylo nutné uvést spolehlivá sdělení, která by činila azylový příběh věrohodným. Nadto, i pokud by žalovaný odhlédl o nevěrohodnosti výpovědi žalobce, nevyčerpal žalobce možnosti vnitrostátní ochrany. Žadatel o mezinárodní ochranu by měl unést důkazní břemeno, vztahující se k jeho osobě, stejně tak má žadatel unést břemeno tvrzení. Značně obecná, konkrétním zdůvodněním nepodložená tvrzení žalobce však takový předpoklad nenaplnují.
39. Jak lze zjistit z napadeného rozhodnutí, žalovaný se seznámil s obecnou situací v Pákistánu ve věci tzv. krevní msty, resp. vražd ze cti. Toto obecné zjištění by k udělení mezinárodní ochrany nepostačovalo, žalovaný se zabýval i podrobným posouzením všech podkladů pro rozhodnutí. Ve výpovědích žalobce však shledal natolik závažné rozpory a nelogičnosti, že nemohl dospět k jinému závěru, nežli o nevěrohodnosti a účelovosti sdělení žalobce ohledně jím tvrzených potíží ve vlasti. Nelze přehlédnout výskyt vágních tvrzení žalobce, jejich změn a řady rozporů a nelogičností v souvislostech dějových, chronologických a taktéž personálního rázu. Ze zjištění žalovaného tak vyplývá, že žalobce se snažil doložením medializovaného případu pouze vygradovat vlastní azylový příběh.
40. Navzdory rozporuplným sdělením žalobce stran kontaktování policie, pak nepostrádá napadené rozhodnutí odkaz na judikaturu vztahující se k přednostnímu čerpání vnitrostátní ochrany před vyhledáním ochrany mezinárodní, a na informace o zemi původu, dokládající možnost takové vnitřní ochrany se v Pákistánu domáhat, byť se k tomu žalobce neodhodlal.

41. Stran namítaného porušení § 14 zákona o azylu uvádí žalovaný, že vzhledem k absenci konkrétní argumentace v textu žaloby jej nelze akceptovat jako řádně uplatněný žalobní bod. Přesto žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu konkretizující, že případ zvláštního zřetele hodný k udělení humanitárního azylu typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu.
42. Co se týče možnosti udělení doplňkové ochrany, žalovaný se žádostí žalobce zabýval i z hlediska této možnosti. Byť žalovaný konstatoval, že si je vědom obecné situace ohledně dodržování lidských práv v Pákistánu, současně poukázal na to, že každá žádost musí být posuzována individuálně a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Žalovaný správní orgán neshledal žádnou z obav žalobce za oprávněnou a odůvodněnou, a to zejména s ohledem na vysokou nevěrohodnost jeho výpovědí. Z individuálních okolností žalobcova případu nelze dovodit nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, které by mohlo žalobci pro případ návratu žalobci hrozit, tedy ani skutečné nebezpečí vážné újmy dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neopomněl ani žalobcem tvrzené vazby na území ČR a zabýval se jimi v souvislosti s eventualitou porušení mezinárodních závazků ČR, důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu však neshledal.
43. O palčivosti obav nesvědčí ani to, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu na území Řecka, ač mohl, a rozhodl se pokračovat v nelegální cestě dále do Evropy a o mezinárodní ochranu požádal až na území ČR.
44. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnul, že obsah žalobních námitek není způsobilý zpochybnit závěry v napadeném rozhodnutí, které považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykány v žalobě. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

45. Žalobce prohlásil, že skutečnosti, které se mu staly, a které jej vedou k obavě o život v jeho vlasti, jsou pravdivé. Dále uvedl, že bylo velmi složité ve zcela kulturně odlišné zemi vysvětlovat veškeré náležitosti, jako je vnímání toho, kdo je okruh nejbližších členů rodiny. V ČR je rodina považována jako celek – otec, matka, děti žijící spolu a potom další příbuzní, prarodiče, žijící často samostatně. V zemi původu žalobce žije pohromadě daleko širší okruh osob, včetně bratranců, sestřenic, strýců, tet apod. Děti vyrůstají spolu a stírá se rozdíl, kdo je bratrem a bratrancem. Vesnice je jedním kmenem, všichni jsou příbuzní, i když zde by tak nemuseli být vnímáni. Proto jsou pro žalobce dotazy na to, zda je mu dotyčný např. strýcem či bratrancem, mnohdy matoucí.
46. K dotazům, proč neřešil své problémy v Pákistánu, když tam funguje policie, uvedl, že ve skutečnosti a zejména v horských oblastech, odkud pochází a kde žije jeho rodina, stále vládou zvyky a rozhodnutí dané radou starších, tzv. džirgy, která je nadřazena jakémukoli jednání policie a dalších státních složek. Badal, pomsta, se vykonává za každou, i neúmyslnou urážku či nespravedlnost vůči jedinci, rodině či kmeni. Krevní msta se mnohdy zvrhne v léta trvající řetězec násilí a dokáže zničit celé klany.
47. Na území ČR žalobce pobývá již třetím rokem, osvojil si do jisté míry český jazyk, má zde zázemí, partnerku, práci a cítí se zde v bezpečí. Do své vlasti se vrátit nemůže.

V. Řízení před správními soudy

48. O podané žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 32 Az 66/2020 – 58, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vyvodil z nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci nesprávné závěry o věrohodnosti tvrzení žalobce a o neexistenci azylově relevantního nebezpečí. Žalovaný neopatřil dostatek informací o zemi původu, především co se týká podrobnějších informací ohledně krevní msty a vražd ze cti v Pákistánu, zejména s ohledem na specifika horských oblastí jako je Kohistán, a jak se s podobnými případy v těchto oblastech vypořádávají státní orgány. Krajský soud konstatoval, že žalovaný pouze přejal obecné informace o zemi původu a nesnažil se je konfrontovat s dalšími, podrobnějšími informacemi, které do dané problematiky rovněž spadají. Ve správním spisu chyběly jakékoli konkrétnější informace o zemi původu, které by mohly být relevantní pro posouzení žádosti. Žalovaný nevzal v potaz, že na pákistánském venkově nadále fungují tzv. džirgy, a ukládají tresty smrti ve věcech, ve kterých to oficiální zákony Pákistánu nedovolují, a že vraždy ze cti jsou sice kvalifikovány jako trestné činy, mnohé z nich však zůstávají neoznámeny, nepotrestány, nebo je viníkovi umožněno ze strany státních orgánů uprchnout. Příběh žalobce označil krajský soud v jeho základních bodech za konzistentní, byť se žalobce propojením svého příběhu s jím předloženým medializovaným příběhem dopustil účelového jednání a gradace. Uvedené příběhy však měly pomoci dokreslit, jak pákistánské úřady zachází s případy vražd ze cti. Žalovaný měl dle názoru krajského soudu tyto informace zasadit do kontextu celého případu, což neučinil. Jelikož žalovaný neshromáždil dostatek podkladů pro posouzení žádosti, zejména pak informací o zemi původu, nemohl žalobcovy výpovědi objektivně zhodnotit. Soud tedy žalovanému uložil povinnost opětovně posoudit žádost žalobce, a to s ohledem na nově zjištěné informace o zemi původu, které si žalovaný obstará.
49. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 32 Az 66/2020 – 58, podal žalovaný kasační stížnost, ve které namítl, že v napadeném rozhodnutí se zabýval žádostí žalobce věcně a na jeho právech ho nezkrátil. Nashromáždil do spisu dostatek relevantních podkladů, snažil se odstranit rozpory ve výpovědích žalobce i pomocí doplňujícího pohovoru a zabýval se i videozáznamy, které žalobce předložil k prokázání svých tvrzení. Žalovaný vzal v potaz judikaturu týkající se břemene tvrzení a břemene důkazního ve vztahu k výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu, jejíž věrohodnost je pro posouzení žádosti stěžejní. Podle názoru žalovaného neusnesl žalobce břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Žalovaný uvedl, že si je vědom judikatury, podle níž mu pro posouzení žádosti mají stačit informace obsažené ve výpovědi žadatele, pokud žadatel nedisponuje důkazy potřebnými k prokázání svých tvrzení, avšak výpovědi žalobce obsahovaly nesrovnalosti, které rozporovaly mj. informace, jež si žalovaný o zemi původu obstaral. Tvrzení žalobce tedy nemohou vypovídat o reálnosti hrozby ze strany soukromých osob v zemi původu, neboť trpí vnitřní rozporností. Neobsahují žádné věrohodné indicie, že v zemi původu opravdu nastala situace, která žalobce donutila vycestovat. Žalobce navíc nepředložil žádné důkazy, které by jeho tvrzení mohly podložit. Žalovaný shledal výpověď žalobce natolik nevěrohodnou, že považoval další vyhledávání informací o situaci v zemi jeho státní příslušnosti za nadbytečné. Žalovaný shledal rozporuplnými, vágními, nelogickými či nepřesvědčivými zejména informace, které žalobce uvedl o své rodině, o zavražděné dívce, skutečnosti týkající se vyhledání

pomoci u pákistánské policie, či informace o totožnosti útočníků, kteří se žalobce snažili v zemi původu zabít. Výpověď žalobce je podle názoru žalovaného vykonstruovaná, což dokládá i snaha žalobce pomocí jiného medializovaného případu vygradovat svůj vlastní azylový příběh. Krajský soud podle názoru žalovaného nerespektoval judikaturu, podle níž je třeba při posuzování žádosti vycházet z konkrétních a individuálních okolností případu. Krajský soud také zcela pominul účelovost žalobcovy jednání, nerespektoval tedy individuální stránku věci, a bez srozumitelného zdůvodnění prohlásil žalobcovu výpověď za věrohodnou a postup žalovaného za nesprávný, resp. nedostatečný. Žalovaný dále uvedl, že soud nesprávně vyhodnotil důkazní váhu žalobcem předložených videí. Žalobce totiž nesprávně identifikoval osoby, které v jednom z nich vystupují, jako své příbuzné, což vyvrací věrohodnost dalších jeho sdělení. Krajský soud tedy kromě toho, že nerespektoval dosavadní relevantní judikaturu, pochybil při výkladu hmotného a procesního práva a jeho rozsudek je pro nedostatek právních a skutkových důvodů nepřezkoumatelný.

50. Následně byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023 – 26, kterým byl rozsudek krajského soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 32 Az 66/2020 – 58, zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce žalovaného, že by bylo nadbytečné doplňovat dokazování dalšími zprávami o zemi původu v situaci, kdy žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti žalobce z důvodu vnitřní nekonzistence jeho výpovědi. Nelze považovat za dostatečné zhodnocení krajského soudu, které postavil na udržení základní linky azylového příběhu. To samo o sobě však nemusí dokládat jeho věrohodnost, nýbrž pouze dobré „naučení se“ příběhu. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že se nevypořádal s jednotlivými argumenty žalovaného, pokud jde o povahu rozporů ve výpovědi žalobce. Z uvedených důvodů byl rozsudek krajského soudu zatížen zásadními nedostatky, pro které bylo nezbytné jej zrušit, neboť krajský soud rozhodoval v rozporu s ustálenou judikaturou vztahující se k nevěrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

51. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
52. Krajský soud v Brně, vázán závěry Nejvyššího správního soudu, uzavřel, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
53. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
54. Námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se krajský soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 32 Az 66/2020 – 58, přičemž neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem

rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). S odkazem na své předchozí rozhodnutí považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

55. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Jsou v něm založeny protokoly o pohovoru a o doplňujících pohovorech, Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán 2019 ze dne 4. 6. 2020, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 20. 2. 2019 (překlad vybraných částí), zpráva MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí), Zpráva ČTK: V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019 a Zpráva časopisu Herald, autor Ghulam Dastageer, Pákistán: Krvavý dopad virálního videa, ze dne 4. 6. 2019, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.
56. Krajský soud k námitce žalobce zejména přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a dále doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce přitom zejména namítal, že žalovaný vyvodil z nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci nesprávné závěry o nevěrohodnosti výpovědi žalobce a o neexistenci azylově relevantního nebezpečí.
57. Krajský soud konstatuje, že jediným vodítkem pro řízení o udělení mezinárodní ochrany je věrohodná výpověď žadatele o mezinárodní ochranu, která je konzistentní a souladná s dostupnými informacemi o zemi původu. Je pak povinností žalovaného, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57). Břemenem tvrzení je tak stížen samotný žadatel o mezinárodní ochranu, důkazní břemeno je však rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38). Za zjištění reálií o zemi původu je přitom zodpovědný správní orgán, žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58). Na straně žadatele obvykle bývá důkazní nouze, neboť běžně nemá u sebe podklady k tomu, aby dokázal svůj azylový příběh. Za dostatečný důkazní prostředek se proto považuje vlastní věrohodná výpověď žadatele, který jí prokazuje pronásledování své osoby. Pokud má správní orgán pochybnosti ohledně věrohodnosti podané výpovědi, je poté na něm, aby shromáždil důkazy, které věrohodnost azylového příběhu zpochybňují nebo vyvracejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54).
58. V rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015 – 27, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi

vycházet. Na posuzování věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele se vztahuje standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly – neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo. Jiná situace nastává, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; pouze v tomto případě může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a další tam citovanou judikaturu)“.

59. Nejvyšší správní soud se zabýval věrohodností výpovědi žadatele v azylovém řízení např. v rozsudku ze dne 13. 6. 2016, č. j. 1 Azs 111/2016-32, v němž uvedl, že „pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu“. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 14/2013 - 32, se pak posouzení věrohodnosti žadatelovy výpovědi se musí řídit zásadou „benefit of doubt“, tj. „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.
60. Co se týče věrohodnosti výpovědi, je třeba vycházet i z čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a z příručky EASO *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System* z roku 2018, která se zabývá jeho výkladem. Podle ní mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní konzistence, vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita. Pomocným (doplňkovým) kritériem je způsob vystupování žadatele.
61. Vnitřně konzistentní je taková výpověď, která je podávána totožně ve svém základním příběhu po celou dobu správního řízení, a to i přes drobné nepřesnosti, pokud tyto nepřesnosti nepodřývají celkovou věrohodnost žádosti. Od žadatele nelze očekávat, že bude po celou dobu řízení uvádět naprosto totožné časové a dějové aspekty svého příběhu a nelze po něm požadovat, aby si zcela přesně po celou dobu vybavil časy, data a okolnosti. Žadatel však nesmí podávat informace způsobem, který zavede důvod pochybovat o pravdivosti příběhu. Případné rozpory musí žadatel umět uspokojivě vysvětlit. Konzistence výpovědi však není nutně indikátorem věrohodnosti, neboť to může v některých případech být známkou toho, že nepoctivý žadatel se svůj příběh „dobře naučil“. O vnější konzistenci výpovědi jde tehdy, pokud příběh je v souladu s všeobecnými informacemi, zprávami o zemi původu, informacemi poskytnutými třetími osobami (např. rodinnými příslušníky), lékařskými zprávami atd. Azylový příběh by pak měl být dodatečně detailní ohledně stěžejních okolností, je však potřeba zohlednit i individuální okolnosti, kterým mohou mít vliv na to, že žadatel není schopen požadované detaily uvést. Nakonec, plausibilní je taková výpověď, v níž tvrzené skutečnosti jsou pravděpodobné či uvěřitelné. Vychází se z toho, co lze považovat za očekávatelný, uvěřitelný, pravděpodobný běh událostí. Hodnocení tohoto aspektu může být ovlivněno kulturou, jazykem a tradicemi. Závěr o nevěrohodnosti žadatele by neměl být založen na domněnkách či spekulacích. Plausibilita výpovědi se částečně překrývá s vnitřní i vnější konzistencí výpovědi. Je potřeba ji posuzovat s ohledem na žadatelovo zázemí, vzdělání, pohlaví a kulturu.
62. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve výpovědi žalobce shledal natolik závažné rozpory a nelogičnosti, že nemohl dospět k jinému závěru, než k nevěrohodnosti

a účelovosti sdělení žalobce ohledně tvrzených potíží ve vlasti. Žalovaný se přitom zaměřil na vnitřní konzistenci azylového příběhu žalobce.

63. Žalovaný v první řadě poukázal na rozpory, které žalobce uvedl stran tvrzených potíží ve své vlasti. Během pohovoru dne 6. 2. 2019 sdělil, že mu podle místních tradic hrozí vražda ze strany rodiny dívky, ale jeho vlastní rodina ohrožena není, celý problém se měl týkat pouze osoby žalobce. V rámci seznámení s podklady dne 14. 7. 2020 pak žalobce rozdílně uváděl, že z jeho rodiny byli již tři bratři zabiti kvůli krevní mstě. Situaci označil za rodinný konflikt, kmenové třenice a vraždy ze cti. Až tehdy uvedl, že celý případ je medializován. V písemném vyjádření ze dne 20. 7. 2020 pak žalobce uvedl, že se ocitl v situaci krevní msty mezi dvěma kmeny. Při doplňujícím pohovoru dne 12. 8. 2020 pak uvedl, že nepřátelství mezi rodinami pokračuje, ale jeho rodině již nic zásadního nehrozí, krevní msta směřuje pouze vůči němu. Zmocněnkyně žalobce nadto uvedla, že se celý problém týká žalobce, protože se týká celé jeho rodiny.
64. Žalovaný uvedená tvrzení považoval za vzájemně rozporná, když žalobce nejdříve uváděl, že se jedná pouze o jeho problém, následně uvedl, že se jedná o dlouhodobý a medializovaný problém celé rodiny, a poté zase uvedl, že jedná pouze o jeho problém a vůči jeho rodině panuje pouze nepřátelství. V rozporu s tím pak je i prohlášení zmocněnkyně, že se problém týká celé rodiny žalobce i jeho samotného.
65. Konkrétně žalobce při prvním pohovoru prezentoval svůj příběh tak, že žalobce ani jeho rodina neměli žádné problémy. Pouze se stalo, že na ulici hovořil s jednou dívkou z vesnice. To bylo radou starších, džirgou, vyhodnoceno jako nemravné, a proto džirga rozhodla, že dívka i žalobce musí být podle kmenových tradic zabiti. Nejprve byla zabita její rodinou dívka a poté se její příbuzní dvakrát pokusili zabít žalobce, aby vykonali krevní mstu. Žalobce uvedl, že je to výlučně jeho osobní problém, neboť pouze na něj se vztahuje rozhodnutí džirgy, a nikomu jinému z jeho rodiny nic nehrozí. Při seznámení s podklady rozhodnutí dne 14. 7. 2020 ale uváděl, že z jeho rodiny byli už tři bratři zavražděni kvůli krevní mstě. Nejedná se tedy pouze o rodinný konflikt, ale o kmenové třenice a o vraždy ze cti. Výslovně uvedl, že jeho případ je medializován v pákistánských médiích i BBC. V písemném vyjádření ze dne 20. 7. 2020 k tomu uvedl, že jeho případ byl žalovaným nazván zjednodušeně „rodinným problémem“. Žalobce se ocitl mezi krevní mstou mezi dvěma velkými kmeny. Žalobce kvůli krevní mstě ztratil již tři bratry, kteří byli zabiti. Členové jeho rodiny aktivně usilovali o zrušení krevní msty. Rodina je neustále v obavě o svůj život a na ekonomickém dnu, neboť ztratila tři živitele. Asi před dvěma měsíci byl zabit žalobcův 12letý bratranec, nic nespáchal, ale i on se stal obětí krevní msty. Žalobce rovněž přiložil zprávy z médií, které popisují příběh, jehož součástí se stal. Uvedené události změnily život žalobcovy rodiny, jsou v neustálém strachu, bolesti a depresi z obav o vlastní život, o existenci a o blízké. Příběh vzbudil velkou pozornost médií, pro jeho krutost a snahu žalobcovy rodiny postavit se zvykům a obyčejům. Žalobce v případě návratu do země původu čeká pouze smrt.
66. Při opakovaném pohovoru dne 12. 8. 2020 pak žalobce uvedl, že před 9 měsíci byl zabit jeho bratr A., který ho zastupoval u soudu. Rodina dívky, která byla kvůli žalobci zabita, mu vyhrožovala, aby toho nechal, neboť podle tradice musí být zabiti oba viníci. To A. odmítl, a proto byl zabit. Bratr N. společně s bratrancem A. byli zabiti dříve, asi před 4 nebo 4,5 lety. Zabití N. nesouviselo s případem žalobce, nicméně lidé, kteří zabili bratra N. a bratrance A., jsou ze stejného kmene, s nímž má potíže i žalobce. Jméno kmene však žalobce nezná. Bratr A. se pokoušel zrušit krevní mstu, obrátil se prostřednictvím

najatého právníka na soud, ale na soudu jsou většinou nevzdělaní soudci, kteří dodržují místní dlouholeté tradice a nedodržují zákony. Následně žalobce upřesnil, že A. zemřel dříve, než bylo řízení u soudu zahájeno, a jen o tom hovořil v médiích a najal právníka, ale dál se to nedostalo. K zasláným internetovým odkazům žalobce uvedl, že zpráva BBC se týká jeho bratra N. a bratrance A., kteří uspořádali párty, kde spolu tančili. Někdo to natočil na video a kvůli tomu byly zabity přítomné dívky a žalobcovi příbuzní. Kvůli vraždě těchto příbuzných začal bratr A. obecně veřejně vystupovat proti vraždám ze cti.

67. Žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí použil i překlad článku z časopisu Herald z 4. 6. 2019, který popisuje dopady videa z roku 2010 zachycujícího čtyři dívky zpívající kohistánskou píseň a chlapce, který tančil kolem nich. Video se začalo šířit v květnu 2012. Z článku vyplývá, že tancující chlapec – Nazar a chlapec, který scénu natáčel – Y., byli v soudním řízení zproštěni viny a stále žijí. Jejich bratr A. vystupoval veřejně proti krevní mstě. V roce 2013 byli zabiti další tři A. bratři (S. W., S. F. a R.), ačkoliv neměli s videem vůbec nic společného a lidová tradice nevyžadovala jejich smrt. Z požáru jednoho domu v roce 2017, byl A. obviněn a následně odsouzen, a strávil 16 měsíců ve vězení. Propuštěn byl poté, co ho soud v únoru 2019 zprostil viny. Doma však strávil necelý měsíc a dne 6. 3. 2019 byl zastřelen.
68. I když žalobce uváděl, že se jím předložené články přímo nezmiňují o něm, tvrdil, že zmiňovaný A. je jeho bratr a případ se týká dalšího jeho bratra a bratrance, kteří byli zavražděni před 4,5 lety. Uváděl, že jeho vlastní případ byl medializován v pákistánských médiích a BBC.
69. Žalovaný prostřednictvím článku z časopisu Herald z 4. 6. 2019, jakožto zprávy o zemi původu, a doplňujícího pohovoru provedeného s žalobcem vyvrátil, že by příběh, v němž vystupoval A., nějak souvisel s rodinou žalobce. Poukázal především na tvrzení žalobce, že jeho otec je stále živ, kdežto A. otec je podle článku již 20 let mrtvý. Dále poukázal na rozdílná jména žalobcových bratrů, které uvedl při pohovoru, a jména A. bratrů uvedených v článku. Rovněž lze doplnit, že podle žalobce jeho bratr a bratranec, kteří byli na videu, zemřeli v roce 2016, neboť při doplňujícím pohovoru dne 12. 8. 2020 žalobce uvedl, že se to stalo před 4 lety nebo 4,5 lety. Podle článku v časopisu Herald jsou však muži přímo související s videem stále naživu. Naopak zemřeli tři jiní A. bratři, a to již v roce 2013. Dále žalobce při doplňujícím pohovoru uvedl, že jeho bratr A. zemřel před 9 měsíci (tj. v listopadu či prosinci 2019), ovšem podle článku z časopisu Herald byl A. zastřelen dne 6. 3. 2019. Nadto v době, kdy měl být žalobce odsouzen džirgou k smrti (tj. v roce 2018, jak původně tvrdil), byl A. ve vězení, na svobodě strávil jen necelý měsíc v únoru 2019 a poté byl zavražděn. To už byl žalobce v ČR. Není tedy pravděpodobné, že by v tomto krátkém čase A. stihl medializovat žalobcův případ, najmout právníka a chystat se na soud.
70. Žalovaný dále poukázal na další rozpory, pokud jde o určení časového období, kdy žalobce opustil vlast. Žalobce přicestoval do České republiky dne 20. 12. 2018. Dne 2. 1. 2019 při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v zemi původu byl naposledy v roce 2018, přesné datum nevěděl. Dne 6. 2. 2019 s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka, o němž prohlásil, že mu dobře rozumí, mluví s ním rodným jazykem. Vypověděl, že zemi původu opustil v lednu či únoru 2018. Krátce poté, co hovořil v rodné vesnici s dívkou, byla tato dívka zavražděna na základě rozhodnutí džirgy a několik dní nato na něj poprvé zaútočili příbuzní této dívky a opět jen několik dní poté došlo k druhému útoku. Tyto útoky časově situoval do měsíce dubna či května 2018. Byl

upozorněn na nesoulad v časových údajích (doba útoku a doba vycestování ze země původu), načež setrval na tvrzení, že vycestoval po druhém napadení někdy v dubnu či květnu 2018. Současně uvedl, že po prvním napadení požádal o vydání cestovního dokladu, čekal na jeho vydání asi měsíc, ale jakmile došlo k druhému napadení, již více nečekal a vycestoval bez cestovního dokladu. Dne 1. 10. 2019 předložil žalobce žalovanému kopii občanského průkazu a kopii cestovního dokladu, z kopie cestovního dokladu vyplývá, že byl vydán dne 14. 9. 2017.

71. S žalobcem byl proveden doplňující pohovor dne 12. 8. 2020, opět za přítomnosti stejného tlumočníka jako u prvního pohovoru. Při tomto pohovoru vypověděl, že dívka, kvůli které je ohrožen krevní mstou, byla zabita v roce 2016 nebo 2017, byla zima, hodně sněžilo, mohlo to být na přelomu roku 2016 a 2017. Žalovaný jej upozornil, že při předchozím pohovoru uvedl, že se to stalo na jaře 2018. Na to žalobce reagoval, že již minule říkal, že to přesně neví. Myslí si, že to bylo v roce 2016 nebo 2017.
72. Žalovaný se následně snažil odstranit rozpory v žalobcově výpovědi, pokud jde o časové vymezení událostí, které jej přiměly opustit zemi původu, ovšem nepodařilo se to. Nebylo přitom nutné, aby žalobce uváděl přesná data jednotlivých událostí, ale alespoň vymezení určitého období, kdy k událostem zásadním pro odjezd ze země došlo. Pokud však žalobce nejdříve tvrdil, že z Pákistánu odjel v lednu či únoru 2018, následně uvedl, že k událostem s dívkou a k jeho napadení došlo v dubnu či květnu 2018 a až poté opustil zemi původu, a následně při doplňujícím pohovoru uvedl, že k událostem s dívkou došlo asi na přelomu let 2016 a 2017, jde již o rozpor zásadní. Žalobce sice poukazoval na to, že měl žalovaný vzít v potaz jeho vzdělání, odlišnost kultur apod., avšak žalobce není osobou nevzdělanou, jelikož sám uvedl, že studoval ve městě Abbot Abad, kde žil na kolejích. Pojem o časových souvislostech by tedy žalobce měl mít. Časovou nesrovnalostí je i to, že žalobce měl odjet studovat do města Abbot Abad v roce 2017 a k událostem souvisejícím s dívkou mělo dojít v době, kdy přijel ze školy na návštěvu domů a v období, kdy se poté vrátil do školy. Podle jeho pozdější výpovědi ale k událostem mělo dojít už na přelomu let 2016 a 2017, kdy ještě podle vlastního sdělení studovat neměl. Rozpory v časových údajích přitom žalobce nebyl schopen na dotaz žalovaného nijak vysvětlit.
73. Žalovanému lze přisvědčit dále v tom, že důvod k pochybnostem o věrohodnosti žalobce zakládá i skutečnost, že při prvním pohovoru uvedl, že dívka, kterou džirga odsoudila k smrti a jejíž rodinní příslušníci se pokusili vykonat vůči němu krevní mstu, se jmenovala B., avšak při opakovaném pohovoru uvedl, že jméno této dívky zapomněl. Jeho vysvětlení, že její jméno zapomněl, je nevěrohodné vzhledem k tomu, jaké informace o něm samotném měla mít rodina dívky a vzhledem k tomu, že právě kvůli této dívce měly začít veškeré žalobcovy problémy ve vlasti. Rovněž žalobce svůj vztah k dívce uváděl v průběhu řízení rozporně, když uváděl, že se jednalo pouze o kamarádku a následně v žalobě uváděl, že s dívkou měl poměr. Rovněž je nevěrohodné, že žalobce nevěděl jméno kmene, se kterým měla mít celá jeho rodina dlouholeté spory, v rámci nichž měli zemřít bratři a bratranci žalobce.
74. Žalovaný dále poukazoval na to, že žalobce nezná věk některých osob, např. svých rodičů, že nezná příjmení uváděných osob a že nezná přesné příbuzenské vztahy s nimi. To však samo osobě nevěrohodnost výpovědi zakládat nemusí. Tyto údaje totiž souvisí s kulturním prostředím, ze kterého žalobce pochází, v němž tyto údaje nemusí hrát takovou roli jako v evropských zemích. Tyto údaje měl žalovaný vyhodnotit v souvislosti se sociokulturním prostředím, ze kterého žalobce pochází. Rovněž není tolik relevantní

rozpor, zda se žalobce při svých potížích sám obrátil na policii v zemi původu, jak nejdříve uváděl, či zda se na policii obrátila jeho rodina. Žalobce nemusel vědět, že je významné, kdo přesně se na policii obrátil.

75. Na základě výše uvedeného, tvrzení žalobce, která uváděl od seznámení s podklady rozhodnutí dne 14. 7. 2020 až do konce správního řízení, tedy nelze považovat za pravdivá. Žalobce předložil články, které měly dokládat, že jeho případ by medializován, avšak následně sám uvedl, že články o něm vůbec nehovoří. Články podle něj měly popisovat problémy jeho rodiny a dokládat, že v zemi dochází k vraždám ze cti. Žalovaný však srovnáním žalobcových tvrzení a informací v článku z časopisu Herald prokázal, že A., o němž se pojednává v článcích, není bratrem žalobce. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral, z jakého důvodu jsou sdělení žalobce nepravdivá, čímž byla narušena žalobcova celková věrohodnost. V žalobcově azylovém příběhu proto nelze shledat věrohodnou ani základní linku příběhu, vztahující k jeho tvrzeným problémům v zemi původu. Vnitřní konzistence žalobcovy výpovědi je zásadním způsobem narušena, a to natolik, že to zasahuje celkovou věrohodnost žalobcova azylového příběhu. Tento důvod je sám o sobě dostatečný pro rozhodnutí, že se žalobci neuděluje azyl ani doplňková ochrana.
76. Nad rámec výše uvedeného je však žalovanému potřeba vytknout, že se řádně nezabýval dostupností účinných vnitrostátních nástrojů ochrany před krevní mstou a možností vnitřní ochrany.
77. Žalovaný se při hodnocení případu žalobce mj. seznámil s obecnou situací v Pákistánu ve věci takzvané krevní msty, resp. vražd ze cti. Konstatoval sice, že zákony v Pákistánu klasifikují činy spáchané na ženách ve jménu tradičních praktik jako trestné činy. K těmto praktikám však v Pákistánu nadále dochází a týká se jak žen, tak mužů, byť je více případů týkajících se zavražděných žen. Mnoho těchto vražd přitom zůstalo neoznámených a nepotrestaných. Objevily se ale i případy, kdy byly vraždy ze cti projednávány u soudu a pachatel byl odsouzen. Na základě informací o zemi původu žalovaný neshledal údajnou hrozbu v případě návratu žalobce do země původu. Dále žalovaný na základě informací o zemi původu konstatoval, že obecně v Pákistánu funguje státní správa a žalobce měl možnost obrátit se na státní orgány či na policii, pokud měl obavy z protiprávního jednání soukromých osob.
78. Krajský soud má však za to, že žalovaný se dostatečně nezabýval specifickou situací ohledně toho, jakým způsobem funguje krevní msta a vraždy ze cti, a to specificky ve vesnických a horských oblastech, zejména v oblasti Kohistan, odkud pochází i žalobce, kde nadále žije jeho rodina, a kde měl být žalobce viděn s dívkou, která byla následně zabita svojí rodinou, aby očistila její pověst. Žalovaný se nezabýval ani tím, jakým způsobem reálně funguje postih vražd ze cti, zda jsou postihováni všichni pachatelé a jakým způsobem funguje pákistánská policie v těchto venkovských oblastech.
79. Podle informací o zemi původu v Pákistánu nadále existují případy krevní msty a vražd ze cti, přičemž oběťmi mohou být i muži (i když evidentně v menší míře než ženy). Z informací však nevyplývá, jakým způsobem postihují státní orgány pachatele těchto vražd, když je z nich zřejmé jen to, že se tomu tak stalo pouze v některých případech. Obavy žalobce z vážné újmy v případě návratu do Pákistánu by tak mohly být odůvodněné, pokud k ochraně ze strany pákistánských státních orgánů dochází jen někdy a vraždy ze cti jinak zůstávají nepotrestány. Zákon sice ukládá odsoudit pachatele vraždy

ze cti k doživotnímu trestu odnětí svobody či na 25 let (jak je uvedeno ve Zprávě ČTK: V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019), nicméně ze zpráv nevyplývá jednoznačně, že k tomu skutečně dochází alespoň ve většině případů, naopak je zjevné, že u některých vražd nedochází ani k oznámení policii a zůstávají tedy nepotrestány.

80. Co se tedy týče krevní msty a vražd ze cti, z žalovaným použitých informací o zemi původu vyplývají pouze krátké pasáže, které se však spíše zabývají krevní mstou a vraždami ze cti vůči ženám, nadto uvedené pasáže neobsahují žádné konkrétnější informace, např. zda je možné účinně se v těchto záležitostech obrátit na státní orgány a zda státní orgány jsou schopny účinně zasáhnout vůči pachatelům těchto vražd (resp. potenciálním pachatelům), specificky i ve venkovských a horských oblastech. Z informací o zemi původu je naopak zjevné, že ke vraždám ze cti dochází i vůči mužům, i když v menší míře než vůči ženám.
81. Žalovaný měl podrobnějšími zprávami ze země původu podložit i své závěry ohledně možnosti obrátit se v případě problémů s protiprávním jednáním soukromých osob na pákistánskou policii, popř. jiné instituce. Na základě podrobnějších zpráv by pak bylo možné zhodnotit, zda jsou pákistánské státní orgány schopny poskytnout reálnou ochranu v případě hrozící vraždy ze cti. Žalobce se sice sám na policii ani jiné orgány neobrátil, tvrdil však, že se na policii obrátila jeho rodina v obci Palas, kde jim byla pomoc ze strany policie odmítnuta, neboť rada starších již o krevní mstě rozhodla. Žalobce se na policii ve městě Abbot Abad už nestihl obrátit, neboť jak uvedl, mezitím došlo k druhému útoku na jeho osobu a po dohodě s rodinou ve strachu o svůj život uprchl ze země, byť by nejspíš policie v Abbot Abad jeho žádost o pomoc přijala. Proto by však bylo na místě prověřit, zda se uvedené situace v Pákistánu skutečně dějí, tzn. zda policie či jiné orgány ve venkovských oblastech stále respektují spíše rozhodnutí rady starších a zda je možné, že se místní občané na policii v těchto případech ani neobracejí, popř. zda sami místní občané spíše respektují spíš rozhodnutí džirgy než státních orgánů.
82. Podrobněji měl žalovaný posoudit i problematiku vnitřního přesídlení. Žalobce v rámci správního řízení namítal, že vnitřní přesídlení by mu nepomohlo, neboť by jej pachatelé krevní msty, resp. vraždy ze cti, po nějakém čase vypátrali i jinde na území Pákistánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce mohl své problémy vyřešit právě přesídlením v rámci Pákistánu, avšak uvedený závěr nemá žalovaný podložen z žádné z informací o zemi původu.
83. Krajský soud však na závěr konstatuje, že skutečnost, že si žalovaný k řádnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu neopatřil dostatek informací o zemi původu, vztahujících se k dostupnosti účinných vnitrostátních nástrojů ochrany před krevní mstou a k možnosti vnitřní ochrany, ve světle nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce není relevantní. Další opatřování zpráv o zemi původu by totiž nevedlo k jinému rozhodnutí žalovaného. Podstatné je, že žalovaný v řízení dostatečně prokázal, že žalobcova tvrzení ohledně událostí, kvůli kterým opustil zemi původu, byla nepravdivá. Žalovaný proto nepochybil, když na základě závěru o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana ani ve formě azylu, ani ve formě doplňkové ochrany.

VII. Závěr a náklady řízení

84. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
85. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. dubna 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce